

Αγαπητοί και αγαπητές
Συνάδελφοι και συναδέλφισσες.

Το 17^ο συνέδριο της ΟΛΜΕ πραγματοποιείται σε μια πολύ κρίσιμη για τους εργαζόμενους και τη χώρα μας συγκυρία. Πέντε χρόνια βάρβαρης μνημονιακής πολιτικής σκληρής λιτότητας και περικοπών στα βασικά κοινωνικά αγαθά (παιδεία, υγεία, ασφάλιση κ.λπ.). Κάθε χρόνο την τελευταία πενταετία αυξάνονταν οι επιπτώσεις αυτής της βάρβαρης για τη νέα γενιά, αλλά και για ολόκληρη την κοινωνία, πολιτικής.

Στην χώρα μας, η εφαρμογή των μνημονίων αποτέλεσε εργαστήριο παραγωγής μιας ακραίας νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Οι κοινωνικές προεκτάσεις αυτής της πολιτικής είναι δραματικές για τους εργαζομένους· είναι όμως ακόμη πιο δραματικές για την πιο ευαίσθητη ομάδα πολιτών, τους νέους. Η ανεργία ανάμεσα στους νέους έφτασε το 60%, ενώ μεγάλωσε δραματικά και το ποσοστό των νέων χωρίς πρόσβαση στην εργασία ή στην εκπαίδευση και κατάρτιση αλλά και ο δείκτης φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού στους νέους ηλικίας κάτω των 18.

Βιώνοντας το τελευταίο διάστημα τους εκβιασμούς που ασκούνται για τη συνέχιση αυτής της πολιτικής από την Ευρ. Ένωση και το ΔΝΤ, αντιλαμβανόμαστε πλέον με βιωματικό τρόπο την αλήθεια πως αυτή η πολιτική πρέπει οριστικά να σταματήσει, να ανατραπεί.

Θέλουμε και από το βήμα του 17^{ου} συνεδρίου της ΟΛΜΕ να δηλώσουμε σήμερα ότι εμείς παραμένουμε σταθεροί στους στόχους και τα αιτήματά μας.

Λέμε όχι στις πολιτικές των μνημονίων

Στεκόμαστε απέναντι σε κάθε αντιλαϊκή πολιτική.

Υπερασπιζόμαστε τα δικαιώματα του κόσμου της εργασίας.

Υπερασπιζόμαστε το δημόσιο σχολείο

Οι σημαντικότερες επιπτώσεις αυτής της πολιτικής στην παιδεία είναι οι **περικοπές των δαπανών** και η τεράστια **υποχρηματοδότηση**, οι **παρεμβάσεις** και οι **αλλαγές στο περιεχόμενο της εκπαίδευσης με αντιεκπαιδευτικό πρόσημο** και οι **αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών**.

Οι **περικοπές στις δημόσιες δαπάνες** για την παιδεία οδήγησαν στο τραγικά χαμηλό ποσοστό του 2,47% επί του ΑΕΠ για το 2015 (όταν ο μέσος όρος στην Ευρώπη είναι 5,5%). Μια σειρά μέτρων δυσκόλεψαν ακόμα περισσότερο τη μάθηση των παιδιών. Αναφέρω χαρακτηριστικά τις καταργήσεις και συγχωνεύσεις σχολείων, που αναγκάζουν παιδιά να μετακινούνται καθημερινά σε μεγάλες αποστάσεις και οδηγούν σε σχολεία - μαμούθ. Τη δημιουργία βαρυφορτωμένων τμημάτων με 30 παιδιά στην τάξη. Την υποβάθμιση ή κατάργηση βασικών εκπαιδευτικών δομών και υποστηρικτικών υπηρεσιών.

Η καθιέρωση του «Νέου Λυκείου», με την τράπεζα θεμάτων και την αλλαγή του τρόπου προαγωγής από τάξη σε τάξη, αύξησε ακόμη περισσότερο τη μαθητική διαρροή. Ο τελικός στόχος ήταν η μείωση του αριθμού των μαθητών στο Λύκειο και η εξώθησή τους στη πρόωγη μεταγυμνασιακή **στενή κατάρτιση** και τη **μαθητεία**, ένα θεσμό που δημιουργήθηκε με το νόμο 4186, έξω από το τυπικό εκπαιδευτικό σύστημα.

Ίσως πιο σημαντικό από όλα ήταν η παρέμβαση που έγινε στο ίδιο το περιεχόμενο και το χαρακτήρα του σχολείου. Ο στόχος ήταν να βαθύνει με όλα αυτά τα μέτρα η δημιουργία ενός σχολείου που εξοβελίζει την παιδαγωγική, περιορίζει τη γενική μόρφωση

και την πολυδιάστατη γνώση, και προάγει τον άκρατο ανταγωνισμό και την φροντιστηριοποίηση μέσα κι έξω από το σχολείο.

Οι κατευθύνσεις του **ΟΟΣΑ** και της **Ευρωπαϊκής Ένωσης** χαρακτήθηκαν βαθιά στο σώμα του δημόσιου σχολείου. Είναι χαρακτηριστικό πως για την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, όπως καταγράφεται στο κείμενό της για τον «ανασχεδιασμό της εκπαίδευσης», ως σημαντικότερες εκπαιδευτικές αξίες αναδεικνύονται η επιχειρηματικότητα και ο ανταγωνισμός και η εκμάθηση αποσπασματικών δεξιοτήτων. Οι ανθρωπιστικές αξίες και η συνολική γνώση πάνε περίπατο. Η εφαρμογή αυτών των κατευθύνσεων επιταχύνθηκε με τα μνημόνια.

Οι **εργασιακές σχέσεις** των εκπαιδευτικών, η δημοκρατία και η συλλογικότητα στο χώρο του σχολείου βρέθηκαν στο στόχαστρο αυτών των πολιτικών. Η αύξηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας των εκπαιδευτικών, η οικονομική και εργασιακή εξαθλίωσή τους, η αύξηση των πειθαρχικών διώξεων ακόμα και για συνδικαλιστική δράση, επιδείνωσαν δραματικά το κλίμα στα σχολεία, καθώς είναι κοινή πεποίθηση, αλλά και επιστημονική παραδοχή, πως η επιβάρυνση των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών έχει αρνητική επίπτωση στην ποιότητα του εκπαιδευτικού έργου, γιατί οι εργασιακές σχέσεις των καθηγητών είναι και συνθήκες μάθησης των μαθητών.

Ταυτόχρονα η αύξηση του ωραρίου των εκπαιδευτικών και η άρνηση πρόσληψης νέων εκπαιδευτικών (παρά την τεράστια μείωση προσωπικού κατά 27 % από το 2010 έως το 2014) είχαν δραματικές επιπτώσεις στην καθημερινή λειτουργία του δημόσιου σχολείου.

Από την άλλη η προώθηση της βάρβαρης αξιολόγησης – χειραγώγησης έγινε με πραγματικό στόχο την κατηγοριοποίηση και το κλείσιμο σχολείων αλλά και την ενίσχυση του ανταγωνισμού ανάμεσα στους εκπαιδευτικούς και τη διάλυση κάθε έννοιας συλλογικότητας. Η αξιολόγηση μαζί με την αυστηροποίηση του πειθαρχικού δικαίου και την αυτοδίκαιη αργία δημιούργησαν συνθήκες τρομοκράτησης και φόβου στα σχολεία.

Την τελευταία διετία οι αγώνες μας κορυφώθηκαν ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές λιτότητας. Το τελευταίο διάστημα το σ.κ. των εκπαιδευτικών κατέγραψε σημαντικές κατακτήσεις.

Χαιρετίζουμε την επιστροφή στην εκπαίδευση των συναδέλφων μας, εκπαιδευτικών της ΤΕΕ που είχαν τεθεί σε διαθεσιμότητα, που πραγματοποιήθηκε ήδη. Η λήξη της διαθεσιμότητας και η κατάργηση του ίδιου του βάρβαρου αυτού θεσμού με το νόμο 4325 και η επαναφορά των εκπαιδευτικών και των πενήντα ειδικοτήτων της δευτεροβάθμιας τεχνικής - επαγγελματικής εκπαίδευσης, που είχαν καταργηθεί σε μια νύχτα, καθώς και η επαναλειτουργία των τομέων και των ειδικοτήτων υγείας πρόνοιας, αισθητικής-κομμωτικής και εφαρμοσμένων τεχνών οι οποίες με το νόμο 4327 επαναλειτουργούν στα ΕΠΑΛ, **αποτελούν μια από τις μεγαλύτερες νίκες του εκπαιδευτικού κόσμου.**

Όλους αυτούς τους **22 μήνες σκληρών και ανυποχώρητων αγώνων** το δίκαιο των αιτημάτων μας, έδινε σε όλους δύναμη κι ελπίδα. Υποδειγματικός αγώνας, που συσπείρωσε τους ίδιους τους εκπαιδευτικούς, που αυτοοργανώθηκαν με τις συντονιστικές τους επιτροπές σε σταθερή συνεργασία και αλληλοτροφοδότηση με τις ΕΛΜΕ και την ΟΛΜΕ.

Είμαστε περήφανοι για τον αγώνα αυτό, που συνδέθηκε όχι μόνο με τα γενικότερα προβλήματα της εκπαίδευσης και των εκπαιδευτικών αλλά με τον συνολικό αγώνα του κινήματος ενάντια στις πολιτικές βάρβαρης λιτότητας και περικοπών στα κοινωνικά αγαθά, ΕΕ και ΔΝΤ. Έναν αγώνα που ξεκίνησε με τη μεγάλη απεργία το Σεπτέμβριο του 2013 και συνεχίστηκε με κινητοποιήσεις κάθε μορφής (καταλήψεις, διαμαρτυρίες, συλλαλητήρια, παρεμβάσεις σε δημόσιες εκδηλώσεις κ.λπ.) Είμαστε περήφανοι γιατί η

ομοσπονδία μας στήριξε δυναμικά τους εκπαιδευτικούς σε αυτό, τον πράγματι δύσκολο, αγώνα. Ο αγώνας αυτός είχε χαρακτηριστικά κινηματικής διαπραγμάτευσης και ανάπτυξης πρωτοβουλιών από τους ίδιους τους εκπαιδευτικούς της βάσης. Είχε επίσης χαρακτηριστικά αλληλεγγύης με άλλους κλάδους εργαζομένων, όπως οι **σχολικοί φύλακες, οι διοικητικοί των ΑΕΙ, οι καθαρίστριες, οι απολυμένοι της ΕΡΤ, αλλά και με εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα.**

Σημαντική και πρωτοπόρα δράση αναπτύξαμε επίσης απέναντι στο αντικειμενικό θεσμικό πλαίσιο της αξιολόγησης – χειραγώγησης των εκπαιδευτικών και της αυτοαξιολόγησης – αξιολόγησης των σχολείων. Με νέες μορφές αγώνα, όπως οι αποκλεισμοί και οι ακυρώσεις των σεμιναρίων των στελεχών της εκπαίδευσης, οι αποφάσεις των συλλόγων διδασκόντων για τη μη συμμετοχή που οδήγησαν στο υπουργικό «εντέλεσθε» και τέλος η πολύμηνη απεργία αποχή από κάθε διαδικασία με την οποία υλοποιούνταν το θεσμικό πλαίσιο της ατομικής αξιολόγησης εκπαιδευτικών (ν.4024 και ΠΔ 152) αλλά και της αυτοαξιολόγησης – αξιολόγησης των σχολείων (ν. 3848, 4142, 3679). Οι κινητοποιήσεις μας οδήγησαν στην καθυστέρηση και στο μπλοκάρισμα αυτών των σχεδιασμών, αλλά και στην απαξίωση των σχετικών διαδικασιών. Και οι αγώνες μας έφεραν αποτελέσματα με την προωθούμενη νομοθετική κατάργηση του μεγαλύτερου μέρους του θεσμικού πλαισίου της.

Σημαντική τομή, που αποτελεί επίσης νίκη του κινήματός μας, με θετική επίδραση στους μαθητές αλλά και συνολικά στη λειτουργία του σχολείου, είναι και η κατάργηση της τράπεζας θεμάτων και του εξεταστικού στο λύκειο.

Στη διάρκεια αυτής της διετίας, το 2014, συμπληρώθηκαν ενενήντα χρόνια ζωής και δράσης της ΟΛΜΕ, μιας από τις πιο σημαντικές, πολυπληθείς και δυναμικές ομοσπονδίες στο χώρο του Δημοσίου. Εννέα δεκαετίες αγώνων και αγωνίας για την παιδεία και τους λειτουργούς της, τους εκπαιδευτικούς.

Πριν από 90 χρόνια, το 1924, καθηγητές της μέσης εκπαίδευσης εκείνης της εποχής ξεκίνησαν ένα ωραίο συλλογικό ταξίδι, που είχε να αντιμετωπίσει μεγάλες φουρτούνες. Οι γενικότερες κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες που επικρατούσαν αυτές τις δεκαετίες επηρέασαν καθοριστικά τα τεκταινόμενα και στην εκπαίδευση, όπως βέβαια και στους άλλους τομείς της ζωής του λαού μας. Αυταρχικές και ελλειμματικές δημοκρατίες που εναλλάσσονταν με δικτατορίες, συνεχείς πόλεμοι, εξορίες και εμφύλιος, για να φτάσουμε στη δημοκρατία της μεταπολίτευσης και στο σήμερα όπου έχουν πληγεί αλύπητα οι κατακτήσεις όλων των εργαζόμενων που εδραιώθηκαν τον προηγούμενο αιώνα.

Η ΟΛΜΕ από την ίδρυσή της, από το καταστατικό της ακόμα, έθετε ως στόχο της όχι μόνο τη διεκδίκηση των κλαδικών αιτημάτων των καθηγητών αλλά και τη βελτίωση του δημόσιου σχολείου, του δημόσιου εκπαιδευτικού συστήματος συνολικά. Και είναι μια βασική αρχή μας αυτή, να μη διαχωρίζουμε τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και αμοιβής των εκπαιδευτικών από την καλυτέρευση της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Και δεν μπορούμε να κάνουμε διαφορετικά.

Το εκπαιδευτικό κίνημα όμως δεν περιορίστηκε μόνο σε αυτούς τους στόχους. Η ΟΛΜΕ πάντα ενδιαφερόταν και για τις γενικότερες συνθήκες διαβίωσης όχι μόνο των μελών της αλλά συνολικά του ελληνικού λαού. Διεκδίκησε από τα πρώτα της βήματα το δικαίωμα στη ζωή, στην εκπαίδευση και στην εργασία της νέας γενιάς, αλλά και ανέπτυξε σημαντικές πρωτοβουλίες για την τέχνη και τον πολιτισμό. Αγωνίστηκε ακόμα για την εδραίωση της ειρήνης, προβάλλοντας το όραμα ενός κόσμου στηριγμένου στην ειρηνική συνύπαρξη των

λαών στην περιοχή μας, αλλά και όπου γης, στη συνεργασία και στην αλληλεγγύη. Και αυτό το όραμα προσπάθησε να το κάνει πράξη σε κρίσιμες ιστορικές περιόδους με σημαντικές πρωτοβουλίες όπως για την Γιουγκοσλαβία, την Κύπρο και την Παλαιστίνη.

Η ΟΛΜΕ, τέλος, κρατά σταθερά ανοικτό μέτωπο ενάντια στο φασισμό και το ρατσισμό και αγωνίζεται για τη διασφάλιση πολυδιάστατης παιδείας, που θα παρέχεται ισότιμα σε όλα τα παιδιά, χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς, ανεξάρτητα από φυλή, φύλο, γλώσσα, θρησκεία ή οποιοδήποτε άλλο χαρακτηριστικό.

«90 Χρόνια ΟΛΜΕ με Αγώνες και Αγωνία για τη Δημόσια Παιδεία».

Το αναγκαίο συνεπαγόμενο της πολλαπλής αγωνίας που βιώνουν σήμερα τόσο ο κλάδος μας και η εκπαίδευση όσο και το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας είναι εύλογα η ανάπτυξη ενωτικών και αποφασιστικών αγώνων. Μόνο τέτοιοι αγώνες μπορούν να οδηγήσουν στην αναστροφή αυτής της πορείας, στην ανατροπή των κατεστημένων μηχανισμών της ανισότητας και της εξαθλίωσης, και στην εδραίωση μιας άλλης κοινωνίας, βασισμένης στην κοινωνική δικαιοσύνη, στη συμμετοχή, στην αλληλεγγύη και στο σεβασμό των δικαιωμάτων. Τέτοιους αγώνες έχει δείξει επανειλημμένα ότι μπορεί αυτός ο κλάδος να αναπτύξει στην πολύχρονη ιστορική πορεία του, ακόμα και κάτω από εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες.

Αξίζει, επίσης, να γίνει λόγος και την ιδιαίτερα σημαντική διεθνή δράση της ομοσπονδίας, που ξεκίνησε εδώ και πάρα πολλά χρόνια, δράση με ανοικτό μυαλό και ορίζοντες. Στις διεθνείς ομοσπονδίες, στα κοινωνικά φόρα, σε εκδηλώσεις και συναντήσεις αλληλεγγύης αγώνων εργαζομένων και λαών. Σήμερα η ΟΛΜΕ έχει κατακτήσει με τις πρωτοβουλίες, τις θέσεις και τους αγώνες της μια σημαντική αναγνώριση από όλα τα συνδικάτα εκπαιδευτικών και τα κοινωνικά κινήματα στην Ευρώπη και τον κόσμο. Και η βράβευση της ΟΛΜΕ, από την Education International στις 20/12/14, κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων για τα 90 χρόνια της, είναι ιδιαίτερη σημαντική, καθώς είναι η πρώτη βράβευση τέτοιου τύπου σε παγκόσμιο επίπεδο.

Φέροντας αυτή τη βαριά ιστορική κληρονομιά, καλείται σήμερα το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα των καθηγητών να αντιμετωπίσει τις εξαιρετικά δυσμενείς εξελίξεις, που κορυφώθηκαν κατά τη διάρκεια της επιβολής της πολιτικής των μνημονίων στην Ελλάδα. Να θέσει τέλος με τους αγώνες του, οριστικά και αμετάκλητα, στην αμφισβήτηση και υπονόμευση δικαιωμάτων και κατακτήσεων, που υπήρξαν καρποί πολύχρονων συλλογικών αγώνων. Να ανοίξει το δρόμο στην ουσιαστική αναβάθμιση των εκπαιδευτικών, που διαρκώς υποβαθμίζονται και συρρικνώνονται.

Πρέπει να αγωνιστούμε για ένα σχολείο διαφορετικό. Πρέπει να γίνουν παρελθόν οι ανεπαρκείς πόροι για την παιδεία, που μας έχουν φέρει στην τελευταία θέση στην Ευρώπη. Να πάψει επιτέλους να είναι βραχνάς της εκπαίδευσης τα κενά του εκπαιδευτικού προσωπικού, οι πληθωρικές σχολικές τάξεις, οι παγωμένες αίθουσες του χειμώνα, τα παιδιά που υποσιτίζονται, τα δαπανηρά φροντιστήρια. Να δοθεί βάρος και προσοχή σε ένα δημόσιο σχολείο που θα παρέχει όλα τα αναγκαία μορφωτικά εφόδια, γλωσσομάθεια, πληροφορική, καλές τέχνες, χωρίς να χρειάζεται η ελληνική οικογένεια να προστρέχει στα φροντιστήρια και τα ιδιωτικά κέντρα σπουδών.

Να εξασφαλίσουμε δίχρονη προσχολική εκπαίδευση για κάθε παιδί, ολοκλήρωση της μόρφωσής του με δωδεκάχρονη υποχρεωτική εκπαίδευση, και στη συνέχεια πρόσβαση σε δημόσια τριτοβάθμια ιδρύματα. Να στηριχθεί επιτέλους η πολύπαθη στην Ελλάδα Τεχνική-Επαγγελματική Εκπαίδευση και μην προορίζεται για τα παιδιά ενός «κατώτερου

θεού». Να στηριχθεί με κονδύλια, υποδομές και μόνιμο προσωπικό η ειδική αγωγή και εκπαίδευση.

Πρέπει να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε ένα σύγχρονο, ανοιχτό σχολείο, με τη γνώση που απαιτεί ή ίδια η ζωή και όχι αυτή που επιβάλλουν οι ανάγκες των επιχειρήσεων. Ο εκπαιδευτικός σχεδιασμός πρέπει να γίνεται με γνώμονα τις ανάγκες ανάπτυξης της χώρας και σύμφωνα με τα πορίσματα των επιστημών, όχι ανάλογα με τα συμφέροντα των ισχυρών του πλούτου, τις επιταγές της ΕΕ και του ΟΟΣΑ.

Εκπαιδευτικοί, μαθητές και γονείς συνειδητοποιούμε μέρα τη μέρα τη δύσκολη κατάσταση, εντοπίζουμε τις αιτίες, προβλέπουμε τις μελλοντικές επιπτώσεις. Και δραστηριοποιούμαστε συλλογικά, δημιουργώντας μια **ανθρώπινη ασπίδα προστασίας για το δημόσιο σχολείο**. Χωρίς μνημόνια, χωρίς λιτότητα και περικοπές και με **επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του και όχι τα κέρδη των επιχειρήσεων**.

Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ άλλοτε, χρειάζεται να κρατήσουμε ισχυρή την αντίσταση και ζωντανή την ελπίδα. Να συνεχίσουμε τον αγώνα μας για δημόσια, δωρεάν εκπαίδευση χωρίς αποκλεισμούς και διακρίσεις, για αξιοπρεπείς μισθούς και συνθήκες εργασίας, για ένα δημόσιο σχολείο των αναγκών και των οραμάτων του λαού μας, ένα σχολείο φιλικό και δημιουργικό για τους μαθητές και τις μαθήτρές μας.

Εμείς επιμένουμε και λέμε:

Ο,ΤΙ ΕΙΠΑΜΕ ΙΣΧΥΕΙ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ

ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ μια ΚΟΙΝΩΝΙΑ με **επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του και όχι τα κέρδη των επιχειρήσεων**.

Με ισχυρό και μαχητικό συνδικάτο, με υπέρτατη αξία μας τη συλλογικότητα και την αλληλεγγύη, αγωνιζόμαστε για:

Δημόσια δωρεάν εκπαίδευση για όλα τα παιδιά

Αξιοπρεπείς μισθούς και συντάξεις

Σταθερή και μόνιμη εργασία

Όμορφο και συναρπαστικό ταξίδι η συλλογική μας δράση και σταθερός προσανατολισμός μας για ένα καλύτερο, δικαιότερο κόσμο. Γνωρίζοντας πάντα, όπως λέει και ο Ποιητής, ότι η πιο όμορφη θάλασσα είναι αυτή που δεν έχουμε ακόμη ταξιδέψει. Και αυτό κάνει το ταξίδι ακόμη πιο συναρπαστικό.

Όπως είπε και ο Νέλσον Μαντέλα: «Η παιδεία είναι το πιο ισχυρό όπλο για να αλλάξει ο κόσμος». Κι εμείς αγωνιζόμαστε πράγματι να τον αλλάξουμε και θα τον αλλάξουμε με τους αγώνες μας. Να 'στε σίγουροι γι' αυτό. Θα νικήσουμε.